

kážku zahájené rozepře a vydal toto své rozhodnutí proti předpisu § 261 c. ř. s. ve formě rozsudku.

Žalobce podal do rozsudku odvolání, jež zemský soud v P. označiv se ve shodě se spisem odvolacím jako soud odvolací, odmítl usnesením jako nepřipustné z těchto důvodů:

Proti usnesení, jímž okresní soud odmítl žalobu žalující strany z důvodu zahájené rozepře a to podle § 233/1 c. ř. s. z úřední povinnosti, podala žalující strana odvolání, v němž činí odvolací návrh, aby byl rozsudek okresního soudu ve smyslu Šú 471 č. 6 a 475 c. ř. s. zrušen, aby věc byla vrácena procesnímu soudu s nařízením, aby pomínuv svoji pochybnost ve příčině rozepře již zahájené, nyní ve věci samé rozhodl a při tom zřetel vzal na útraty řízení odvolacího.

Nemůže býti tedy nijaké pochybnosti o tom, že žalující strana běře usnesení soudu I. stolice v odpor opravným prostředkem odvolání, tedy nikoli rekusem, a proto také nemohlo býti použito předpisu § 84 odst. posl. věta c. ř. s., poněvadž návrh odvolací jest jasně a zřetelně vysloven.

Ježto podle § 514 c. ř. s. mohou býti usnesení, byť i omylně byla vydána ve formě rozsudku, brána v odpor pouze rekusem, jeví se odvolání dle § 471 č. 2 c. ř. s. po zákonu nepřipustným, pročez slušelo je dle § 474/2 c. ř. s. odmítnouti.

Dovolací stížnost byla nejvyšším soudem odmítnuta s tímto odůvodněním.

Jak z usnesení prvního soudu plyne, bylo po obmezení žaloby na 68 K jednáno a rozhodnuto dle předpisů platných pro řízení ve věcech nepatrných (§ 453 c. ř. s.). Dle § 517 c. ř. s. není přípustna stížnost proti usnesením odvolacího soudu ve věcech nepatrných. Úmysl zákona směřuje k tomu, aby bylo ve věcech nepatrných druhou stolicí rozhodnuto konečně. Není tedy přípustna stížnost ani proti usnesení soudu rekursního. Z toho jde, že v daném případě není stížnost žádným způsobem přípustna. Bylo ji tedy odmítnouti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 29. července 1919 čj. RI. 298/19-1.

R. z. s. Dr. J. Říha.

Zápis cizozemského šlechtictví do rejstříku obch. jest přípustný.

Tajný komerční rada Gustav rytíř P., žádal podáním kr. s., jakožto soud firemní, aby uznáno bylo bavorské šlechtictví jednatele veřejné spol. s r. o., mající sídlo v Ústí n. L.

Soud I. stolice návrh tento zamítl a se všemi přílohami vrátil, jelikož zák. ze dne 10. prosince 1918 č. 61. z. a nař. v republice československé šlechtictví více není uznáváno a pod. tituly nemohou více připuštěny býti, takže navrhovaný zápis šlechtického predikátu do obch. rejstř. v tuzemsku vedených, nemůže se uskutečnit.

Vr. z. s. stížnosti jednatelů shora jmenované spol. nevyhověl, ježto naříkané usnesení soudu I. stol. plně odpovídá zák. Stěžujícím cizincům nemůže přirozeně bráněno býti, aby v obvodu československé republiky svého šlechtického predikátu neužívali. V tuzemsku jest odůvodněno, aby zápis do obchod. rejstř. takových osobních poměrů, které zde nejsou uznány, byl zamítnut.

Nejvyšší s. dohledací stížnosti vyhověl, usnesení nižších soudů zrušil, a nařídil soudu I. aby rozhodl o návrhu jednatelů, nepřihlížeje k důvodům o zamítnutí návrhu uvedeným, a to z těchto důvodů.

Při společnosti s ob. r. dlužno ohlásiti a zapsati do rejstříku jména jednatelů. Znamenání firmy děje se pak tím způsobem, že jednatelé připojí firmě svůj podpis a jest znamenání firmy ohlásiti k zápisu do rejstříku (§ 9, 11, 12, 18 zák. o spol. s ob. r.). Zápisy ty musí odpovídati skutečnosti, a spočívat na zásadě pravdy. Pokud tedy jednatelé společnosti s ob. r. nabyli šlechtictví v cizozemsku, nelze s tohoto hlediska brániti tomu, aby okolnosti té dán byl přiměřený výraz i při rejstř. zápisech shora dotčených.

Zákon z 10. prosince 1918 č. 61 sb. z. a nař., jímž byly zrušeny šlechtictví, řády a tituly, tomu nemůže býti na překážku, poněvadž jeho působnost obmezuje se na oblast republiky československé a nedotýká se šlechtictví, pokud bylo nabyto cizinci v cizozemsku.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 27. dubna 1920 č. RI 210/20.

R. z. s. Dr. Heinitz.

I.

Zkrácená lhůta ediktální v zákoně ze dne 31. 3. 1918 č. 128 ř. z. platí i pro takové případy, když současně s návrhem na prohlášení za mrtva podá se žádost za rozlučku manželství.

K. s. v Ch. při vyřizování návrhů na prohlášení nezvěstného za mrtva určoval, když jednalo se o účastníka války ve smyslu zákona z 31. března 1918 čís. 128 ř. z., zkrácenou 6měsíční lhůtu ediktální.